

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 26 marca 2020 r.

Pozycja 111

POSTANOWIENIE z dnia 21 stycznia 2020 r. Sygn. akt Ts 75/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych – przewodniczący i sprawozdawca
Michał Warciński
Julia Przyłębska,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 22 maja 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej B.B.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 4 kwietnia 2017 r. (data nadania) B.B. (dalej: skarżąca) zarzuciła, że § 8 pkt 1 i 2 lit. a i b, § 9 pkt 1 i 2 oraz § 10 pkt 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 7 maja 2008 r. w sprawie szkoleń dla podmiotów, których dotyczą działania objęte Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013, oraz doradzania odnośnie do sporządzania dokumentacji niezbędnej do uzyskania pomocy finansowej (Dz. U. Nr 89, poz. 545, ze zm.) w związku z art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (Dz. U. z 2016 r. poz. 1387, ze zm.) jest niezgodny z art. 22 oraz art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowieniem z 22 maja 2019 r. Trybunał odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Na postanowienie to skarżąca pismem z 5 czerwca 2019 r. (data nadania) wniosła zażalenie, domagając się nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału

Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał w składzie trzech sędziów rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznawania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK, zaskarżonym postanowieniem z 22 maja 2019 r. Trybunał odmówił nadania skardze dalszego biegu. Z uwagi na niejasny sposób sformułowania zarzutów skargi, Trybunał przeanalizował możliwe sposoby ich rozumienia, a następnie wskazał dla każdego z nich podstawy odmowy.

W konkluzji ogólnej wskazał również, że w zakresie praw i wolności, których naruszenie zarzucono w skardze, przepisy wskazane do badania nie były podstawą orzeczenia wskazanego jako ostateczne, w związku z czym należało odmówić nadania biegu skardze.

W piśmie z 5 czerwca 2019 r. (dalej: zażalenie) skarżąca potwierdziła wskazany w skardze fakt, że przedłożony przez nią w toku procedury wnioskowania o płatność plan rolnośrodowiskowy został sporządzony przez osobę trzecią oraz powtórzyła wyrażoną w skardze ocenę, że wskutek nadmiernej restrykcyjności i niekonstytucyjności przepisów w jej sprawie uznano, że plan ten nie spełnia wymogów formalnych. Skarżąca wyraziła jednocześnie opinię, że przyjęta na potrzeby rozstrzygnięcia TK wykładnia art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK jest zbyt wąska, jako że w rzeczywistości rozstrzygnięcie sprawy opiera się nie tylko na wskazanych do badania przepisach, ale na szeregu innych, które wskazane zostały w decyzjach wydawanych w toku postępowania w jej sprawie.

Trybunał podnosi, że zażalenie skarżącej nadal nie precyzuje zarzutów skargi. Wskutek powyższego, ze złożonych pism procesowych nie sposób wywnioskować, czego dokładnie skarga dotyczy.

Skarżąca nie wyjaśniła również, co dokładnie rozumie pod pojęciem „nadmiernej restrykcyjności przepisów”, ani na czym polega niekonstytucyjność zakwestionowanych w skardze przepisów. Co do zasady nie jest więc możliwe podjęcie dalszych rozważań w tym zakresie.

Konkludując, Trybunał stwierdza, że skarżąca nie podważyła podstaw odmowy nadania biegu skardze konstytucyjnej wyrażonych w postanowieniu z 22 maja 2019 r. Nie wykazała również nieprawidłowości zaskarżonego postawienia.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.